

9-ТИ

*Еден ден.
Секва година.*

НОВЕМВРИ

Колку може да значи еден датум?

КОЛИН ХУВЕР

ЊУЈОРК ТАЈМС БЕСТСЕЛЕР

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

November 9

© 2015 Colleen Hoover

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

9-ТИ НОЕМВРИ

Колин Хубер

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Првиот
9ти
Ноември

ФАЛОН

Се прашувам каков звук ќе испушти чашава ако му ја треснам од глава.

Стаклото е дебело. Неговата глава е тврда. Потенцијал за убаво, гласно БАМ има.

Се прашувам дали ќе му потече крв. На масата има салфети, но не од оние убавите, дебелиите кои би можеле да соберат многу крв.

„Значи, да. Малку сум шокиран, но вистина е“, вели тој.

Неговиот глас ме тера да го зацврстам стисокот околу чашата во надеж дека ќе остане во мојата рака и нема да заврши во страничниот дел од неговата глава.

„Фалон?“ Се накашлува и се обидува да ги ублажи зборовите, но тие сепак ме погодуваат како ножеви. „Ќе кажеш ли нешто?“

Ги бодам коцките мраз со цевката. „А што треба да кажам?“ мрморам и знам дека звучам како разгалено, лигаво дете, а не осумнаесетгодишна возрасна девојка. „Да не сакаш да ти честитам?“

Се потпирам наназад на сепарето и ги прекрстувам рацете преку градите. Го гледам и се прашувам дали кањето што го гледам во неговите очи е резултат на тоа што ме разочара или едноставно повторно глуми.

Нема ни пет минути откако седна, а веќе ја претвори неговата страна од сепарето во бина. А јас повторно сум принудена да му бидам публика.

Неговите прсти тропкаат по шолјата со кафе и неколку секунди тивко гледа во мене.

Троптроптроп.

Троптроптроп.

Троптроптроп.

Мисли дека на крајот ќе попуштам и ќе му го кажам она што сака да го чуе, но не беше покрај мене доволно во изминативе две години за да знае дека јас веќе не сум таа девојка.

Кога одбивам да ѝ приодам значење на неговата глума, тешко воздивнува и ги спушта лактите на масата. „Па, мислев дека ќе бидеш среќна за мене“.

Набрзина затресувам со главата. „Среќна за тебе?“

Сигурно не е сериозен.

Ги крева рамениците, а на неговото лице кое и без тоа ме нервира се појавува една арогантна насмевка. „Јас лично мислев дека веќе не сум способен повторно да станам татко“.

Од мојата уста се излева една гласна смеа од неверување. „Тоа што си успеал да напумпаш некоја си дваесет и четиригодишна празноглавка не значи дека си татко“, велам малку огорчено.

Неговата вообразена насмевка ја снемува, па се потпира наназад и ја накосува главата. Ова накосување на главата секогаш му беше познат потег кога не беше сигурен како да реагира додека го снимаат за на малите екрани. „Човек треба само да изгледа како да размислува за нешто многу длабоко и тоа може да се протолкува и да помине скоро како која било емоција. Тага, замисленост, каење, сочувство“. Веројатно не се сеќава дека ми беше инструктор по глума скоро цел живот и дека овој потег и поглед беше една од првите работи на кои ме научи.

„Мислиш дека немам право да се нарекувам татко?“

Звучи навредено од мојот одговор. „Ако е така, тогаш што сум ти тебе?“

Го третирам прашањето како реторичко и продолжувам да го бодам мразот. Вешто го кревам нагоре со цевката и го пикам во устата. Потоа почнувам гласно да го крцкам со забите. Сигурно не очекува да му одговорам на тоа прашање. Тој не бил „татко“ уште од вечерта кога целата моја кариера падна во вода, кога имав само шеснаесет години. А ако сум искрена со себе, не сум сигурна дека беше татко и *пред* таа ноќ. Повеќе бевме како инструктор и ученик.

Една од неговите раце се преплетува во скапите пресадени прамени коса над неговото чело. „Зошто го правиш ова?“ Станува сè понервозен од моето однесување со секоја измината секунда. „Уште си ми лута што не ти дојдов на матура?“

„Не“, одговарам ладнокрвно. „Јас не те *поканив* на матура“.

Се повлекува наназад и ме погледнува како да не му се верува што слуша. „Зошто не?“

„Имав само четири карти“.

„И?“ вели. „Јас сум ти *татко*. Како можеше да не ме поканиш на сопствената матура, да му се плукнам?“

„Немаше да дојдеш“.

„Од каде знаеш па ти?“ исплукува луто.

„Знам затоа што *не дојде*“.

Превртува со очите. „Па, се разбира дека нема да дојдам, Фалон. Не сум бил *поканет*“.

Тешко воздивнувам. „Невозможен си. Сега сфаќам зошто те остави мама“.

Затресува со главата. „Мајка ти ме остави затоа што спиев со нејзината најдобра пријателка. Мојот карактер немаше никаква врска со тоа“.

Не знам ни што да му кажам на ова. Човекот имала морал. И истовремено го мразам и му завидувам поради тоа. Понекогаш посакувам да бев повеќе како

него, а помалку како мајка ми. Тој е несвесен за своите мани, а мене моите ми се фокална точка во животот. Маниите се она што ме буди наутро и она што не ми дава да заспијам навечер.

„Кој нарача лосос?“ прашува келнерот. Одличен тајминг.

Ја кревам раката и тој ја става чинијата пред мене. Веќе немам ни апетит, па само буричкама низ оризот со виљушката.

„Еј, чекајте малку“. Погледнувам нагоре во келнерот, но гледам дека не ми се обраќа мене. Тој зјапа во татко ми. „Зар Вие не сте...“

Ох, човече. Ајде, одиме пак.

Келнерот удира со раката во масата и јас потскокнувам. „Да! Вие сте Донован О’Нил! Го глумевте Макс Епкот!“

Татко ми скромно ги крева рамениците, но јас знам дека во овој човек нема грам скромност. И покрај тоа што престана да го глуми Макс Епкот пред петнаесет години, кога ја укинаа серијата, сè уште се однесува како тоа да е најголемото телевизиско чудо на сите времиња. А луѓето кои го препознаваат се причината што сè уште реагира вака. Тие пак се однесуваат како никогаш претходно да не виделе актер во живо. Ова е Лос Анџелес, да му се плукнам! Овде сите се актери!

Лошото расположение продолжува да ме јаде додека луто го бодам лососот со виљушката и како да не сум доволно нервозна, келнерот ме прекинува за да ме замоли да ги сликам со татко ми.

Охх.

Неволно станувам од сепарето. Тој се обидува да ми го подаде телефонот за да ги сликам, но јас ги кревам рацете нагоре и го заобиколувам.

„Морам да одам до тоалет“, мрморам, оддалечувајќи се од сепарето. „Направете селфи. Тој обожава селфи фотки“.

Брзам кон тоалетот во потрага по минута мир и раат

од татко ми. Не знам зошто му реков да се видиме денес.

Можеби затоа што се селам и нема да го видам којзнае колку долго, но ни тоа не е доволно добра причина за да се подложувам на ова.

Ја отворам вратата од првата кабина. Ја заклучувам зад себе и ставам хигиенска прекривка на тоалетната шолја.

Еднаш читав едно истражување за бактериите во јавни тоалети. Од неколку тестирања, заклучиле дека во првата кабина во тоалетите речиси секогаш има најмалку бактерии. Луѓето веројатно претпоставуваат дека првата кабина е најупотребувана, па повеќето ја прескокнуваат. Но не и јас. Јас секогаш ја користам само првата. Не бев опседната со бактерии и инфекции отсекогаш, но двата месеци што ги поминав во болница кога имав шеснаесет години ме направија малку компулсивно-опсесивна кога станува збор за хигиена.

Откако завршувам, ги мијам рацете скоро цела минута. Цело време зјапам надолу во нив, одбивајќи да се погледнам во огледало. Избегнувањето на мојот одраз станува сè полесно со секој изминат ден, но сепак не можам да не се сирнам накратко кога посегнувам по хартијата за бришење раце. И покрај тоа што многупати се имам погледнато во огледало, мислам дека никогаш нема да се навикнам на она што го гледам.

Ја кревам левата рака и ги допирам лузните што се протегаат по левата страна од моето лице, по вилицата и надолу кон вратот. Одинадвор исчезнуваат под јаката на мојата кошула, но однатре, под облеката, лузните продолжуваат по целата лева страна од моето торзо, скоро до струкот. Врвовите од моите прсти поминуваат по деловите што сега имаат текстура како набабрена говедска кожа на скапа чанта. Лузните кои постојано ме потсетуваат дека пожарот беше реален, а не само кошмар. Не можам да се разбудам со силно штипење на раката.

По пожарот бев преврзана со месеци, не можев да си го допрам телото. Сега кога изгорениците се заздрави

и претворени во лузни, се затекнувам како опсесивно ги допирам. Лузните се како оптегнат плиш и мислам дека би било логично подеднакво да се гадам да ги допирам колку што се гадам кога ги гледам. Но не, мене ми се допаѓа она што го чувствувам под прстите кога ќе ги допрам. И секогаш несвесно ги влечам прстите нагоре-надолу по мојот врат или рака, читајќи ја мапата на мојата кожа, сè додека не се свестам што правам. Не треба да ми се допаѓа ниту еден аспект од работата што ми го уништи целиот живот, па макар и нешто толку ситно како чувството на допир.

А како *изгледаат*... тоа е нешто сосема друго. Како на секоја од моите мани да сум ѝ направила розови прамени и сум ја ставила на излог за да ја гледа целиот свет. Без разлика колку се трудам да ги скријам со косата и облеката, тие се тука. Тие секогаш ќе бидат тука. Вечен потсетник на ноќта која уништи сè што беше најдобро кај мене.

Јас не сум тип кој се оптоварува со датуми и годишнини, но кога се разбудив утрово, денешниот датум беше првата мисла што ми светна во главата. Веројатно затоа што беше и последната помисла што ја имав пред да заспијам вчера.

Денес се точно две години од денот кога куќата на татко ми ја проголта пожар во кој јас за малку ќе загинев. Можеби затоа сакав да го видам татко ми денес. Можеби се надевав дека ќе се сети - дека ќе каже нешто за да ме утеша.

Знам дека ми се има извинето безброј пати, но реално, колку би можела да му простам што ме заборави?

Порано спиев кај него горе-долу по еднаш неделно. Но тоа утро му имав испратено порака за да му кажам дека вечерта ќе спијам кај него. Па човек би помислил дека би требало да му текне да дојде да ме спаси кога ќе види дека куќата гори, а јас спијам.

Но не само што не дојде да ме спаси - тој потполно заборави дека сум таму. Никој не знаеше дека сум во куќата, сè додека не ме слушнаа како врескам од вториот

кат. Знам дека си носи голема вина и покајување за тоа. Со недели ми се извинуваше секојпат кога ќе ме видеше, но неговите извинувања почнаа да се проретчуваат исто како и неговите посети и повици.

Па така презирот што си го носам во себе сè уште е тука - и покрај тоа што посакувам да не беше. Пожарот беше несреќен случај. Јас преживеав. Тоа се двете работи на кои се обидувам да се фокусирам, но навистина ми е тешко, особено секојпат кога ќе се погледнам во огледало.

И секојпат кога ќе ме погледне *некој друг*.

Вратата од тоалетот се отвора, една жена влегува внатре, погледнува во мене, а потоа брзо ја врти главата кога тргнува кон последната кабина.

Требаше да ја одбереш првата, госпоѓо.

Се погледнувам уште еднаш во огледалото. Порано ја носев косата до раменици со рамни шишки, но во изминатите неколку години е многу порасната. И со причина. Поминувам со прстите низ долгите, темни прамени што ги научив да ми го покриваат најголемиот дел од левата страна од лицето. Го влечам левиот ракав до зглобот, а потоа ја кревам јаката за да покријам најмногу што можам од вратот. Лузните вака едвај се гледаат и скоро можам да поднесам да се гледам во огледало.

Порано се сметав за убава. Но косата и алиштата сега не можат да прикријат до толку многу.

Го слушам казанчето, па брзо се вртам и тргнувам накај вратата пред жената да излезе од кабината. Се трудам да ги избегнувам луѓето најмногу што можам и тоа не затоа што се плашам дека ќе зјапаат во моите лузни. Ги избегнувам затоа што *не* зјапаат. Веднаш штом ме забележат, ги вртат главите најбрзо што можат затоа што се плашат да не изгледаат безобразно или како да ме осудуваат. Мислам дека би било убаво барем еднаш некој да ме погледне во очи и да го задржи мојот поглед така. Не се сеќавам од кога не се случило тоа. Ич не сакам да признаам дека ми недостига вниманието што го добивав порано, но така е.

Излегувам од тоалетот и тргнувам накај сепарето, разочарана што гледам дека сè уште можам да го видам задниот дел од главата на татко ми. Се надевав дека ќе му искрсне нешто итно и дека ќе мора да си отиде додека сум внатре.

Тажно е што повеќе би сакала да ме дочека празно сепаре отколку татко ми. Од таа помисла ми доаѓа да се намуртам, но одеднаш ме збунува типот што седи на сепарето покрај кое треба да поминам.

Обично не забележувам луѓе, бидејќи тие даваат сè од себе да го избегнат мојот поглед. Но очите на типов се страшно интензивни, љубопитни и гледаат директно во мене.

Мојата прва помисла кога го здогледувам е, *„Камо среќа ова да беше пред две години“*.

Често си го помислувам тоа кога ќе налетам на тип што би можел да ме привлече. А овој дефинитивно е сладок. Не на типичен холивудски начин, како најголемиот дел од момците кои живеат во овој град. Сите тие момци изгледаат некако исто, како да постои совршен калап за успешен актер и сите се обидуваат да се вклопат во него.

Овој тип е целосна спротивност на тоа. Подникнатата брадичка не му е симетрична како некое намерно направено уметничко дело. Наместо тоа, таа е нерамна и неправилно распоредена по неговото лице, како синоќа да работел до доцна и немал време да се избричи. Косата не му е средена со гел за да изгледа вештачки неуредно и разбушавено и да добие изглед како штотуку да станал од кревет. Косата на овој тип *навистина* е неуредна и разбушавена. Врз неговото чело има неколку прамени со боја на чоколадо, дел од нив диви и неисчешлани. Како да се успал за закажана средба и премногу брзал за да се погледне во огледало.

Ваквиот несреден изглед би требало веднаш да ме одбие, но токму тоа е она што ми е чудно. И покрај тоа што изгледа како да не го боли уво за надворешниот изглед, тој е еден од најпривлечните момци што некогаш сум ги видела.

Мислам.

Ова би можело да е само несакан ефект на мојата опсесија со чистота и лична хигиена. Можеби јас толку очајно копнеам по оваа занемареност и неуредност и безгрижност што ја гледам кај типов што ја мешам љубомората со фасцинација.

А можно е и да ми е симпатичен затоа што е еден од ретките луѓе кои не ја вртат главата на друга страна.

Сè уште морам да поминам покрај неговата маса за да стигнам до моето сепаре зад него и не можам да одлучам дали сакам да се стрчам со цел побрзо да го тргне погледот од мене или да поминам покрај него како забавена снимка за да уживам во вниманието.

Неговото тело почнува да се врти кога поминувам покрај него и неговиот поглед одеднаш станува премногу. Премногу нападен. Чувствувам дека образите ми се вцрвенуваат и се наежувам, па погледнувам надолу во моите стапала и ја оставам косата да ми падне преку лицето како завеса. Повлекувам дури и еден прамен од неа во устата за да скријам што е можно поголем дел од лицето. Не знам зошто ми е толку непријатно од неговиот поглед, но непријатно ми е. До пред само некоја минута си размислував за тоа колку многу ми недостига луѓето да гледаат во мене, но сега кога истото се случува, сакам тој да го сврти погледот.

Баш пред целосно да ми се изгуби од периферен вид, нагло погледнувам во негов правец и забележувам една дискретна насмевка.

Сигурно не ги забележал моите лузни. Тоа е единствената причина со која можам да си објаснам зошто еден тип како него би ми се насмевнал.

Ух. Се нервирам што воопшто размислувам вака. Јас не бев ваква. Јас бев самоуверена, но пожарот целосно ја изгоре мојата самодоверба. И не е дека се немам обидено да си ја вратам, но навистина е тешко да верувам дека некој некогаш би можел да ме смета за привлечна кога јас самата не можам да се погледнам во огледало.

„Мислам дека од ова никогаш нема да ми здодее“, вели татко ми кога седнувам на сепарето.

Погледнувам нагоре во него; скоро заборавив дека е тука. „Што тоа?“

Тој мавта со виљушката кон келнерот, кој сега стои покрај касата. „Од ова“, вели. „Обожавателите“. Ја полни устата со храна и почнува да зборува пред да голтне. „Па, за што сакаше да разговараме?“

„Зошто мислиш дека сакав да разговараме за нешто конкретно?“

Покажува накај масата. „Па ручаме заедно. Очигледно сакаш да ми кажеш нешто“.

Многу е жално што нашиот однос е сведен на ова. Дури и за еден обичен ручек мора да постои некоја поголема причина, не може да станува збор само за тоа дека ќерката сака да си го види таткото.

„Утре се селам во Њујорк. Па, всушност, вечерва. Но летот е доцна вечер и официјално ќе слетам во Њујорк на десетти“.

Тој се закашлува и зема една салфетка. Барем мислам дека се закашлува. Сигурно веста не го натера да се задави од храната.

„Њујорк?“ пелтечи.

И тогаш... почнува да се смее. *Да се смее.* Небаре тој е живеење во Њујорк е шега. *Остани смирена, Фалон. Татко ти е гомнар. Тоа не е ништо ново.*

„Зошто бре? Зошто? Што има во Њујорк?“ Упорно продолжува да поставува прашања додека ја процесира информацијата. „И те молам немој да ми кажеш дека си запознала некој на интернет“.

Пулсот ми се забрзува. Не може ли барем да се *преправа* дека поддржува некоја од моите одлуки?

„Ми треба промена. Мислев да отидам на некоја аудиција на Бродвеј“.

Кога имав седум години, татко ми ме однесе на *Мачки* на Бродвеј. Тоа ми беше прво одење во Њујорк

и едно од најубавите патувања во мојот живот. До тој момент, тој секогаш ме притискаше да бидам актерка. Но дури откако го изгледав тој настап во живо сфатив дека морам да бидам актерка. Никогаш не добив шанса да бркам кариера во театар затоа што татко ми го диктираше секој чекор од мојата кариера, а тој повеќе ги сака филмовите. Но поминаа две години откако немам направено ништо. Не сум ни сигурна дали воопшто имам храброст да се појавам на аудиција во скоро време, но донесувањето на одлуката да се преселам во Њујорк е една од најпроактивните работи што ги имам направено од пожарот наваму.

Татко ми пивнува од пијалакот, а неговите раменици се обесуваат надолу кога воздивнува откако ја спушта чашата. „Фалон, слушај“, вели. „Знам дека глумата ти недостига, но зар не мислиш дека е време да почнеш да размислуваш за други опции?“

Веќе толку многу не ми е гајле за неговите мотиви што воопшто не обрнувам внимание на глупостите што ги истресе. Татко ми цел мој живот не правеше ништо друго, освен тоа што ме притискаше да ги следам неговите чекори. Но по пожарот, неговите охрабрувања нагло секнаа. Не сум идиот. Знам дека мисли оти веќе го немам она што е потребно за да бидам актерка и еден дел од мене знае дека тој е во право. Изгледот е многу важен во Холивуд.

И токму тоа е причината што сакам да се преселам во Њујорк. Има големи шанси театарот да ми е последна надеж ако сакам некогаш повторно да глумам.

Посакувам само татко ми да не беше толку провиден. Мајка ми беше пресреќна кога ѝ кажав дека сакам да се преселам. Откако матурирав и почнав да живеам со Амбер, јас многу ретко излегувам од дома. Мајка ми беше тажна кога слушна дека ќе се селам толку далеку од неа, но сепак беше среќна што виде дека сум способна да излезам од мојот затвор и да ја напуштам не само мојата куќа, туку целата држава Калифорнија.

Посакувам и татко ми да може да сфати колку голем чекор е ова за мене.

„Што се случи со твојата работа со снимање аудио книги?“ прашува тој.

„Уште ја имам. Аудио книгите се снимаат во студија. А студија постојат и во Њујорк“.

Тој превртува со очите. „За жал“.

„Што има лошо кај аудио книгите?“

Ми упатува еден поглед како да не му се верува што слуша. „Мислиш освен фактот што читањето аудио книги се смета за ѓубриштето каде што завршуваат сите неуспешни актери? Ти можеш подобро од тоа, Фалон. Запиши се на некој колеџ или на нешто друго, да му се сневиди“.

Срцето ми се стега. Баш кога си помислив дека тој не би можел да биде поегоцентричен и саможив.

Престанува да цвака и погледнува директно во мене кога сфаќа што кажа. Брзо си ја брише устата со салфетата и го вперува показалецот во мене. „Знаеш дека не мислев така. Не сакам да кажам дека си сведена на дереџе да снимаш аудио книги. Сакам само да кажам дека можеш да најдеш подобра кариера сега кога веќе не можеш да глумиш. Во снимањето аудио книги нема доволно пари. А истото може да се каже и за Бродвеј, кога сме веќе кај тоа“.

Го изговара зборот *Бродвеј* како да му е отров во устата. „За твоја информација, постојат многу истакнати актери кои исто така читаат аудио книги. И сакаш ли да ти набројам неколку првокласни актери од Бродвеј веднаш? Имам цел ден“.

Демонстрира согласност преку кимање со главата, иако знам дека реално не се согласува со мене. Само се чувствува лошо што навреди една од малкуте професии поврзани со глумата што ми остануваат како опции.

Ја крева празната чаша од водата и ја навалува главата наназад за да исцеди уште некоја капка од стопениот мраз. „Вода“, вели, тресејќи ја чашата во вис сè додека келнерот не дојде да му ја дополни. Јас повторно луто ја забодувам виљушката во лососот кој веќе не е топол.

Се надевам дека тој наскоро ќе заврши со јадењето затоа што не сум сигурна уште колку долго ќе можам да останам со него овде. Единствена утеха гледам во тоа што знам дека утре ова време ќе бидам на илјадници километри од него. А тоа ми доаѓа како олеснување и покрај фактот што го менувам сонцето за снег.

„Немој да правиш планови за средината на јануари“, вели тој менувајќи ја темата. „Ќе треба да се вратиш во Л.А. на недела дена“.

„Зошто? Што ќе се случува во јануари?“

„Татко ти ќе се жени“.

Си го стегам задниот дел од вратот и си погледнувам надолу во skutot. „Убиј ме сега“. Одеднаш се чувствувам виновно затоа што и покрај тоа што во моментов навистина посакувам некој да ме убие, не мислев да ги изговорам зборовите на глас.

„Фалон, не можеш да судиш дали таа ќе ти се допадне или не додека не ја запознаеш“.

„Не морам да ја запознаам за да знам дека нема да ми се допадне“, велам. „На крајот на краиштата, се мажи за тебе“. Се обидувам да ја прикријам вистината во моите зборови со саркастична насмевка, но сигурна сум дека знае оти го мислам секој збор што му го кажувам.

„Во случај да си заборавила, и мајка ти одбра да се омажи за мене, а неа ја сакаш“, враќа тој.

Тука ме има.

„Туше. Но во моја одбрана, ова ти е петта понуда за брак што ја даваш откако наполнив десет години“.

„Но само трета жена“, појаснува тој.

Конечно ставам едно залче од лососот во уста. „Ме тераш да посакам да се откажам од мажите засекогаш“, велам со полна уста.

Тој се смее. „Тоа не би требало да биде многу голем проблем. Колку што знам јас, имаш излезено само на еден состанок, а тоа беше пред две години“.

Го голтам залакот риба како да е грутка песок.

Сериозно? Каде сум била јас кога се делеле нормални татковци? Зошто морав да заглавам со овој неподнослив гомнар?

Се прашувам колку пати истреска глупост за време на овој ручек денес? И сега дефинитивно гледам дека си нема поим кој ден е денес. Затоа што да имаше, сигурно немаше да каже нешто толку безобсирно.

По неговите збрчкани веѓи гледам дека се обидува да смисли некакво извинување за ова што ми го рече. Сигурна сум дека не го мислеше така како што го сфатив, но тоа не ме спречува во желбата да му се одмаздам со мои зборови.

Посегнувам и ја ставам косата зад левото уво, покажувајќи ги сите лузни кога го погледнувам директно во очи. „Па, тато. Може да се каже дека сега не го добивам истото внимание од машките што го добивав порано. Знаеш, пред да се случи ова“. Покажувам со раката кон лицето, но веќе се каам за зборовите што ми излегоа од уста.

Зошто секогаш се спуштам на негово ниво? Јас сум подобра од ова.

Неговиот поглед се вперува во мојот образ, а потоа брзо се спушта кон масата. Тој изгледа како искрено да се кае, па помислувам да скратам со огорченоста и да бидам малку пофина со него. Меѓутоа, пред да успеам да смислам нешто љубезно што би можела да кажам, типот на сепарето зад татко ми тргнува да стане и моето внимание менува правец. Целата се збунувам. Брзам да ја пуштам косата врз лицето пред да се сврти, но не сум доволно брза. Тој веќе зјапа во мене, повторно.

На неговото лице сè уште ја гледам фиксирана истата насмевка од претходно, но овој пат не го вртam погледот. Впрочем, моите очи не ги напуштаат неговите додека доаѓа накај нашето сепаре.

Пред да успеам да реагирам, седнува до мене.

Да му се сневиди. Што прави овој?

„Извини што доцнам, бејб“, вели тој, замотувајќи ја раката околу моите раменици.

Штотуку ме нарече бејб. Овој непознат тип штотуку ме гушна и ме нарече бејб. Што се случува овде, по ѓаволите?

Погледнувам во татко ми, помислувајќи си дека ова некако е негово масло, но тој гледа во непознатиот тип со уште позбунет израз на лицето од мене.

Целата се згрчувам под раката на типот кога ги чувствувам неговите усни како се лепат за страничниот дел од мојата глава.

„Проклет холивудски сообраќај“, мрмори тој.

Непознатиот тип штотуку ги залепи усните за мојата коса.

Што.

Се.

Случува.

Овде?

Типот ја подава раката преку масата за да се ракува со татко ми. „Јас сум Бен“, вели тој. „Бентон Џејмс Кеслер. Момчето на Вашата ќерка“.

Што... на Вашата ќерка?

Се ракуваат. Прилично сум сигурна дека ги гледам со подотворена уста, па свесно ја затворам. Не сакам татко ми да знае дека немам поим кој е типов. Исто така не сакам овој Бентон да си помисли дека седам така подзината затоа што ми се допаѓа неговото внимание. Јас го гледам вака само затоа што... па, затоа што очигледно е лудак.

Тој ја пушта раката на татко ми и се потпира наназад на сепарето. Набрзина ми намигнува и се навалува накај мене, доближувајќи ја устата до моето уво, доволно блиску за да си обезбеди еден бокс.

„Само терај по мене“, шепоти.

Потоа се повлекува наназад, сè уште насмеан.

Да терам по него?

Што е ова, некој негов час по импровизации?

И тогаш ми светнува. Тој го слушнал целиот наш разговор. Мора да се преправа дека ми е момче затоа што добил некој чуден нагон да му одржи лекција на татко ми.

Ха. Мислам дека ми се допаѓа моето ново лажно момче.

Сега кога знам дека си игра со татко ми, му се насмевнувам со милост. „Мислев дека нема да стигнеш“. Се навалувам накај Бен и погледнувам во татко ми.

„Бејб, знаеш дека сакав да го запознаам татко ти. Вие двајца едвај се гледате. Немаше ништо што можеше да ме натера да не се појавам“.

Му упатувам на моето ново лажно момче една голема задоволна насмевка за ова. Бен мора и самиот да има татко гомнар затоа што се чини дека точно знае што да каже.

„Ох, извинете“, вели Бен, повторно фокусирајќи се на татко ми. „Не Ви го слушнав името“.

Татко ми веќе го мерка Бен со неодобрувачки израз на лицето. *Човече, уживај во ова.*

„Донован О’Нил“, вели татко ми. „Веројатно си го слушнал името претходно. Бев главна улога во...“

„Не“, го прекинува Бен. „Не ми звучи познато“. Се врти накај мене и ми намигнува. „Но Фалон ми има кажано многу работи за Вас“. Ми ја штипка брадата и повторно погледнува во татко ми. „А кога сме веќе кај нашата малечка, што мислите за нејзината преселба во Њујорк утре?“ Погледнува надолу во мене и се поднамуртува. „Јас не сакам мојата бубамара да ми побегне во друг град, но ако тоа значи дека ќе ги следи своите соништа, ќе бидам првиот што ќе се погрижи таа да го фати летот“.

Бубамара? Подобро за него што ми е само лажно момче затоа што ми доаѓа да му влепам една за тој никаков прекар.

Татко ми се накашлува, очигледно не му е баш најпријатно со нашиот нов гостин на овој ручек. „Можам да набројам неколку соништа што една осумнаесетгодишна

девојка би требало да ги следи, но Бродвеј не е еден од нив. Особено не со кариерата што таа веќе ја имаше. По мое мислење, Бродвеј е чекор надолу“.

Бен се сместува поудобно на сепарето. Мириса многу добро. Мислам. Одамна не сум седела олку блиску до машко. Можно е да мириса сосем нормално.

„Тогаш добро што има осумнаесет години“, одговара Бен. „Родителските мислења во поглед на тоа што прави со својот живот веќе не се толку многу важни на оваа возраст“.

Знам дека тој само глуми, но никој никогаш претходно не се заложил за мене вака. Имам чувство дека ги ширам перјата како паун. *Глунави перја*.

„Не е само родителско мислење кога доаѓа од професионалец во областа“, вели татко ми. „Тоа е факт. Доволно долго сум во овој бизнис за да знам кога е момент некој да се повлече“.

Нагло ја вртам главата накај татко ми во истиот момент кога раката на Бен се стега околу моите раменици.

„Да се повлече?“ вели Бен. „Дали Виеш штотуку рековте - *на глас* - дека Вашата ќерка треба да се откаже?“

Татко ми превртува со очите и ги прекрстува двете раце преку градите зјапајќи во Бен.

Бен ја трга раката од моите раменици и ги имитира движењата на татко ми, зјапајќи во него подеднакво намуртено.

Човече, ова е страшно непријатно. И воедно неверојатно. Јас никогаш претходно не сум го видела татко ми да се однесува вака. Никогаш не сум видела да замрази некого толку брзо.

„Слушај, Бен“. Го изговара неговото име како да му се гади. „На Фалон не ѝ треба да ѝ ја полниш главата со глупости само затоа што си возбуден што ќе имаш каде да спиеш кога ќе одиш на Источниот Брег“.

Ох, мајко мила. Уште што сè ли ќе излезе од устата на татко ми денес? Подзинато зјапам во него кога продолжува.

„Керка ми е паметна. Таа е силна. Прифаќа дека професијата што ја работеше цел живот излегува од игра сега кога...“ Покажува со раката накај мене. „Сега кога таа...“ Изгледа не е способен да си ја доврши реченицата, а на неговото лице блеснува нешто што наликува на каење. И многу добро знам што се подготвуваше да каже. Веќе две години кажува сè друго, *освен тоа*.

Јас бев една од најдобрите и најпопуларните актерки тинејџерки пред само две години. А во моментот кога изгледот ми „изгоре“ во пожарот, студиото ми го поништи договорот. Мислам дека татко ми повеќе жали за тоа што веќе не е татко на актерка отколку што жали за тоа што за малку ќе си ја изгубеше ќерката во пожар предизвикан од неговото невнимание.

Откако мојот договор беше поништен, никогаш повеќе не прозборевме за можноста повторно да глумам. Впрочем, ние никогаш повеќе не прозборевме за ништо. Ништо вистинско, искрено или важно. Сите наши ретки муабети се сведени на празни муабети. Од татко кој порано беше со мене на снимања по цел ден, тој одеднаш се претвори во татко кој почнав да го гледам по еднаш месечно.

Па нека бидам проклета ако му дозволам да не ја доврши реченицата што сакаше да ја каже. Две години чекам да го чујам да признае дека мојот изглед е причината што веќе немам кариера. До денес, тоа секогаш беше само премолчена претпоставка. Ние никогаш не разговараме за тоа *зошто* не глумам веќе. Разговараме само за фактот дека *не глумам*. И кога сме веќе кај тоа, мислам дека исто така би било fino да го чујам да признае дека пожарот го уништи и нашиот однос. Тој нема апсолутно никаква претстава како да ми биде татко сега кога веќе не ми е инструктор по глума и менаџер.

Го погледнувам со подзамижани очи. „Заврши ја реченицата, тато“.

Затресува со главата, обидувајќи се целосно да ја отфрли темата. Кревам една веѓа, предизвикувајќи го да продолжи.

„Навистина сакаш да го правиме ова сега?“ Погледнува накај Бен, надевајќи се дека ќе може да го искористи моето лажно момче како изговор.

„Да бидам искрена, да“.

Татко ми ги затвора очите и тешко воздивнува. Кога повторно ги отвора, се навалува нанапред и ги преклопува рацете на масата. „Ти знаеш оти мислам дека си прекрасна, Фалон. Престани да ми ги извртуваш зборовите. Но овој бизнис има многу повисоки стандарди од татковските и ние не можеме ништо друго, освен да го прифатиме тоа. Впрочем, јас мислев дека ние *веќе* го имаме прифатено тоа“, вели тој погледнувајќи во Бен.

Јас си го гризам внатрешниот дел од образот за да се воздржам од коментар и да не кажам нешто за што би можела да зажалам.

Отсекогаш сум ја знаела вистината. Кога се видов на огледало во болницата за првпат, знаев дека сè е готово. Но ова што го слушнав татко ми како признава на глас дека и тој смета оти треба да престанам да си ги следам соништата е многу повеќе отколку што бев подготвена да поднесам.

„Ау“, мрмори Бен под нос. „Тоа беше...“ Тој погледнува во татко ми и згрозено затресува со главата. „Ти си и *татко*“.

Да не бев доволно свесна, ќе речев дека гримасата на лицето на Бен е искрена, дека не е само глума.

„Баш така. Јас сум и *татко*. Не мајка ѝ, која ѝ ја полни главата со секоја глупост за која верува дека ќе направи нејзината мала ќеркичка да се чувствува подобро. Њујорк и Л.А. се полни со илјадници девојки кои го следат истиот сон што го следеше и Фалон цел живот. Девојки кои се нездраво талентирани. Исклучително убави. Фалон знае дека верувам оти таа има повеќе талент од сите нив заедно, но таа исто така е реална. Сите имаат соништа, но таа, за жал, *веќе* го нема она што е потребно за да ги оствари нејзините. Мора да го прифати тоа пред да си ги потроши парите на драстична преселба која нема да направи ништо за нејзината кариера“.

Ги затворам очите. Кој и да бил оној кој прв рекол дека вистината боли, дефинитивно бил тежок оптимист. Вистината е неподносливо болна кучка.

„Човече“, вели Бен. „Неверојатен си“.

„А ти си нереалистичен“, одговара татко ми.

Ги отворам очите и го буцкам Бен во раката за да му дадам до знаење дека сакам да станам од сепарето. Не можам веќе.

Но Бен не мрда. Наместо тоа, ја става раката под масата и ми го стега коленото, како да сака да ми каже да останам тука.

Мојата нога се здрвува под неговиот допир затоа што моето тело му испраќа мешани сигнали на мојот мозок. Во моментов сум му страшно лута на татко ми. *Нездраво лута*. Но во исто време се чувствувам некако успокоено од страна на овој тотално непознат човек кој се залага за мене без никаква посебна причина. Ми доаѓа да врескам и ми доаѓа да се насмеам и ми доаѓа да заплачам, но најмногу од сè ми доаѓа да земам да јадам нешто затоа што сега навистина сум гладна и посакувам лососот уште да ми беше топол, да му се сневиди!

Се обидувам да ја опуштам ногата за Бен да не почувствува колку сум згрчена, но тој е првото машко што ме допира по којзнае колку време. Да бидам искрена, малку е чудно.

„Дозволете ми да Ве прашам нешто, господине О’Нил“, вели Бен. „Имаше ли Џони Кеш деформитет на устата?“

Татко ми молчи.

И јас молчам и се надевам дека Бен има некоја поента со ова неповрзано прашање.

Му одеше страшно добро додека не почна да зборува за кантри пејачи.

Татко ми го погледнува Бен како да е луд. „Каква врска има пејачот со овој разговор?“

„Голема“, одговара Бен брзо. „И не, немаше. Меѓутоа, актерот кој го глуми во филмот има една многу

забележлива лузна на лицето. И Феникс всушност беше номиниран за оскар за таа улога“.

Пулсот ми се забрзува кога почнувам да сфаќа што прави тој.

„А Иди Амин?“ прашува Бен.

Татко ми превртува со очите како испрашувањето да му станува здодевно. „Што со него?“

„Тој немаше мрзливо око. Меѓутоа, актерот што го глумеше *има*. Смешна работа, уште еден номиниран за оскар и добитник на оскар“.

Ова е првпат да видам некој да му покаже на татко ми каде му е местото. И покрај тоа што целиот овој разговор не е баш најпријатен за мене, не ми е толку непријатно за да не можам да уживам во овој редок и прекрасен момент.

„Честитам“, му вели татко ми на Бен, потполно неимпресиониран. „Успеа да најдеш два успешни примери од милиони неуспешни“.

Се обидувам да не ги сфаќам зборовите на татко ми лично, но тешко е. Знам дека разговорите сега повеќе е борба за мој отколку нешто што се врти околу мене. Ме убива самото тоа што гледам дека му е поважно да победи во расправија со потполно непознат човек отколку да ја одбрани сопствената ќерка.

„Ако ќерка Ви е толку талентирана колку што тврдите дека е, зарем не би сакале да ја охрабрите да не се откажува од сопствените соништа? Зошто сакате и таа да почне да го гледа светот како што го гледате Вие?“

Татко ми се вкочанува. „А како, поточно, мислите дека го гледам светот, господине Кеслер?“

Бен се навалува наназад на сепарето без да го одлепи погледот од татко ми. „Низ затворени очи на арогантен шупак“.

Тишината што следи е како затишје пред бура.

Чекам некој од нив да го зададе првиот удар, но наместо тоа, татко ми ја става раката во џебот и го вади паричникот.

Фрла неколку банкноти на масата, а потоа погледнува директно во мене.

„Јас можеби сум искрен до коска и немам влакна на јазикот, но ако повеќе сакаш да слушаш лаги и глупости, тогаш овој кретен е совршен за тебе“. Станува од сепарето. „Гарантирам дека мајка ти го обожава“, мрмори.

Неговите зборови ме погодуваат и умирам од желба да му вратам со подеднакво жолчна навреда. Некоја толку легендарна што егото ќе му пати со денови. Единствениот проблем лежи во тоа што не постои нешто што може да се каже за да се повреди човек кој нема срце. Па така, наместо да му се развикам додека оди накај вратата, јас само тивко седам. Со моето лажно момче.

Ова мора да е најпонижувачкиот и најнепријатниот момент во мојот живот.

Веднаш штом чувствувам дека од моето око почнува да се лизга првата солза, ја туркам раката на Бен. „Морам да станам“, шепотам. „Те молам“.

Тој станува од сепарето, а јас ја држам главата наведената надолу кога станувам и поминувам покрај него. Не се осмелувам да се свртам да го погледнам додека повторно одам накај тоалетот. Фактот што типот почувствувал потреба да се претрава дека ми е момче е доволно засрамувачки сам по себе. Но јас не можев да застамам тука, па морав и да се испокарам со татко ми како никогаш досега тука пред него.

Ако јас бев на местото на Бентон Џејмс Кеслер, ќе ставев крај на нашата врска досега.